

Kalle Veirto

Etsivätoimisto
**HENKKA &
KIVIMUTKA**
ja tubettajan tapaus

Kuvittanut Jari Paananen

KARISTO

Helsinki

Teksti © Kalle Veirto ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Kuvitus © Jari Paananen

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50704-8

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2025



1

Henkka tässä, moi! Tänään kello 14.57 Kivimutkien pihaan ajoi poliisiauto, ja siitä vartin päästä auto lähti ja sen kyydissä lähti Jiikoo. Mä seurasin asioiden kehittymistä aidan takaa omalta pihalta. En siksi, että mä olisin utelias urpo tai kulmakunnan kyyliä, eikä sillä ollut mitään tekemistä myöskään sattuman kanssa.

Syynä oli treffit. Meillä oli Jiikoon kanssa tapaaminen kello kolme. Me oltiin lähdössä Launeen harjoitusjäähallille, sen kuivaharjoittelukulmaukseen. Ja ei, mä en pelannut lätkää vielä. Enkä myöskään toiminut kylmäkallena ja seisonut tolppien välissä markkeeraamassa maalivahtia.

Mä olin tiedemies: mä mittasin laukaustenopeuksia. Sitä varten mä olin lainannut Rupi-Takulta koulussa tutkan. Mä myös kuvasin Jiikoon suorituksia.

Miksi? No kun Jiikoo osallistui Turkoosien eli Lahden Pelicansin eli Pelsun lämärihaasteeseen. Sitä kutsuttiin lämärihaasteeksi, vaikka siinä oli kolme osaa: lämäri, ranne-lauskaus ja rystyveto. Niiden huippunopeuksien keskiarvo ratkaisisi voittajan. Ja juu, mua tarvittiin myös laskemaan keskiarvo, koska mä olin AIVO.

”Sä olet AIVO, se on ainoa mitä sulla on parempaa kuin mulla”, Jiikoo sanoi, kun edellispäivänä käytiin testaamassa laitteistoa hallin pihalla.

”Mut AIVOlla on se huono puoli, ettei AIVO kävele eikä juokse, ei tee voltteja eikä

ammu lämyjä”, Kivimutka jatkoi. ”AIVO vaan laskee ykkösiä ja nollia. Ja kyllähän sä Henkka tiedät, sori vaan, että nolla plus nolla on nolla.”

Jos tunnette ukon, tiedätte että tuo oli vielä jotensakin hyväntahtoista vinoilua. En mä noille korvaani lotkauttanut. Yleensä. Joskus oli tietenkin pakko antaa takaisin. Mutta kaveritahan me oltiin, ja kaveri piti hyväksyä kokonaispakettina, hyvine, parhaine ja niine muine puolineen. Karvoineen kaikkineen.

Kun poliisiauto saapui Kivimutkien pihaan, mä olin hakemassa pyörää tallista. Totta kai mä haistoin heti palaneen käryä, olinhan mä mainostettu AIVO. Vaikka ei siinä tarvittu mitään aivoja, koska ei siellä alvariinsa poliisiautot ajele. Pumpputie on pääasiassa rauhan ja sählyn tyyssija.

Mä kaivoin kännykän ja kilautin saman tien kaverille.

"Akkarilla vääntämässä lörtsyjä", Jiikoo vastasi.

Se oli voimassa oleva vessaistunnon kieroilmaus.

"Mitä asiaa? Pakko olla tarkeeta. Mä olen ihan kohta tulossa", Jiikoo jatkoi.

"Sitä vaan että teidän ovella on poliisi."

Mä kuulin luurin kautta, kuinka Kivimutkien ovikello soi.

"Mitä ihme sysmää tää nyt on? Käy sä kysymässä millaista asiaa sinivuokoilla on."

"Käy ite. Teidän ovella ne on."

"Aina mun pitää kaikki hoitaa!" Jiikoo sanoi ja sulki puhelimen.

Siitä meni vartti, kun poliisiauto lähti ja Kivimutka lähti myös.

2

Jiikoo palasi samana iltana kotiin. Se oli tosiaan ollut kuultavana. Juttu oli iso, raskas ja verinen.

Syytekohdat olivat seuraavanlaiset:

Kivimutka oli katkaissut yhdeltä tyypiltä käden.

Kivimutka oli katkaissut etuhampaat toiselta tyypiltä.

Kivimutka oli halkaissut polkupyöräkympärän.

Kivimutka oli vääntänyt vanteet mutkalle.

Kivimutka oli aiheuttanut vaaratilanteen kaikkiaan kolmelle pyöräilijälle. Ruhjeita, tärskyjä, säikähdyksiä, syvältä viiltäviä pelkotiloja ja kaikkea muuta mielipahaa.

Tämä oli tapahtunut edellisenä viikonloppuna Lahden Patomäessä. Siellä oli epävirallinen BMX-rata, jonka kyseinen tyyppi oli rakentanut tuttujensa kanssa. Siis se sama tyyppi, jonka käsi oli nyt lastassa. Apuna oli toiminut se, jolla ei ollut enää omia etuham-paita, sekä lastakätisen serkku.

"Mitä sä olet mennyt tekemään?"

"En mitään. En mä tiennyt ennen tätä päivää koko BMX:stä höykäsen pöläystä! Enkä ole käynyt radalla ikinä, en siellä päinkään."

"Miksi sua sitten syytetään?"

"Niillä on todistusaineistoa."

Juu, niillä oli, ja kyllä aineisto kiistatta ja tasan tarkkaan osoitti Jiikooohon. Käsi murtui ansassa, jonka peitteenä oli Kivimutkan kamoja. Niissä ei ollut erehtymisen mahdollisuutta. Hammasvauriot oli aiheuttanut jääkiekko-maila, jonka varressa oli hellyttävä omistus: "Jiikoolle, tulevalle starballe, Hannes!"

Hannes oli joku vuosi sitten Lahden Pelicansin huippuhyökkääjä ja kapteeni ja sittemmin myös MM-mitalisti ja olympiakullan kaulassa killuttaja.

"Miten maila itseksensä sinne metsään on päätynyt ihmisiä taklaamaan?" mä kysyin.

"Emmä tiedä. Siellä radalla oli jotain ihme ansoja."

"Ansoja? Millaisia? Kelle?"

"Sellaisia jotka satuttavat. Niille jotka radan oli alun perin tehneet ja sitä käyttivät."

"Keitä ne satutti?"

Kun mä kuulin nimet, ihokarvat nousivat pystyyn. Osa oli sellaisia, jotka me kumpikin tunnettiin ja joiden kanssa Jiikoolla saattoi olla kanoja kynimättä. Mutta että se olisi ruvennut asettelemaan kompastuskiviä ja ansoja metsään, se tuntui jo liian paksulta.